

ETKİNLİKLER

SERĞİ

NUR KOÇAK

Nur Koçak, uzun bir suskunluk döneminin ardından 14 Mayıs'ta Lâmi Sanat Galerisi'nde yeni yapıtlarının yer aldığı bir sergi açtı. Sanatçıyla 8 Haziran'da sona erecek sergisi üzerine söyleştik.

— *Son serginizden bu yana uzun bir süre geçti. Neydi bu suskunluğun nedeni?*

— Bu, uzun bir aradan sonra İstanbul yakasında gerçekleştirdiğim ilk kişisel sergi. En son Nisan/Mayıs '86'da Maçka Sanat Galerisi'nde kişisel bir sergi açmıştım. Daha sonra Kadıköy yakasında Mine Sanat Galerisi'nde gerçekleştirdiğim iki kişisel sergi ise daha önceki çalışmalarımın toplu sunuşu niteliğindeydi. Aradaki dört yıllık süreyi ben pek "susmak" diyemeyeceğim, ama geçmiş gözden geçir-

mek, eski dizilerin eksik parçalarını tamamlamak ve bir yerde "kuvvet toplamak" diye değerlendiriyorum. Lâmi Sanat Galerisi'ndeki bu sergim bütünüyle yeni çalışmalarından oluşuyor. Tam bir yıllık çalışmanın ürünleri. Bir diptych (iki parçalı bir bütün) ve iki resim daha; yani büyük boyutlu toplam dört tuval var, bu sergide.

— *Bu sergideki resimler kadar resme yaklaşımınız da yeni. Nedir bu değişikliğin nedeni?*

— Gerçekten de fotoğraf artık amaç değil araç benim için. Biliyorsunuz 1974 tarihli "Vivre ya da Fetiş Nesne I" adlı parfüm şişesinden bu yana (hep söylemişimdir, o resmi kendi miladım olarak kabul ediyorum diye) fotoğraf kaynaklı resimler yapıyorum, ben. Yani, başından beri, resim yaparken çıkış noktam fotoğraf oldu, benim. Ve başlangıçta, çalışmama kaynaklık eden fotoğrafla, ondan yola çıkarak gerçekleştirdiğim çalışma ayırdedilemeyecek kadar birbirine benzesin istedim. Bugün ise çıkış noktamdaki çok, ulaşacağım yer ilgilendiriyor beni. Kısacası, eskiden olduğu kadar fotoğrafa sadık kalmak

endişesi taşıyıyorum artık. Bazı sorunları doğrudan tuval üzerinde çözemediğim bile oluyor. Oysa eskiden öznelliğe hiç yer yoktu resimlerimde.

Eskiden başkasının çektiği fotoğraflardan yararlanırdım: Artık fotoğraflarımı kendim çekiyorum. Eskiden tek bir fotoğraf çalışmama kaynaklık ederdi. Şimdi birkaç fotoğrafı üst üste bindirerek tek bir kompozisyon elde ediyorum. Eskiden konumu tek başına ele alır, ona tam karşıdan bakardım. Yani, kompozisyonlarım statikti. Şimdi pek çok elemanı değişik açılardan ele alıyorum. Yani, kompozisyonlarım hayli karmaşık ve çok dinamik. Eskiden resimlerimi tam anlamıyla bitirirdim, şimdi tam bitmiş (yani modle edilmiş, döndürülmüş, derinlik ka-

zandırılmış) yüzeylerle, öylece bırakılmış (yani işlenmemiş, tuval dokusu olarak korunmuş) yüzeylerin karşıtlığıyla oynamak hoşuma gidiyor. Eskiden rastlantısal olanın hiç yeri yoktu resimlerimde. Şimdi rastlantı sonucu ortaya çıkanları da seviyorum. Kısacası söylemek gerekirse fotoğraf karşısındaki nesnel, katı tavır yerini daha öznel, daha yumuşak, daha kişisel bir tavra bıraktı.

— *Peki, resimlerinizde değişmeyen ne kaldı?*

— Öz. Başından beri kadın olarak yakın çevreme bakıyordum. Yine öyle yapıyorum. Başından beri kadın cinselliğinin sömürülmesi üzerinde durdum. Bugün de aynı şey üzerinde duruyorum. Başından beri dünyaya mizah gözlükleriyle baktım; yine öyle.

ENSOR. ("L'intrigue" adlı tablodan detay, 1890)

JAMES ENSOR, PARİS'TE

Gauguin ve sembolistlerle çağdaş olan Belçikalı ressam James Ensor'un (1860-1949) 100 kadar tablosu ile 150 desen ve gravürü Petit Palais'de (Küçük Saray) sergileniyor. Ensor, maskeler ve iskeletlerin yabancı pandomiminin yansıdığı tablolarıyla ekspresyonizmin ve sürrealizmin habercisiydi. Sanatçı, manzaralarıyla empresyonist dünyaya selam edip natürmortları ve "iç" tablolarıyla Bonnard ve Vuillard'ın arayışlarının da öncülü oldu. Belçika Flaman Topluluğu Bakanlığı, Artistik Etkinlik Fransız Derneği ve Paris Belediyesi'nce düzenlenen sergi 22 Temmuz'a kadar açık.